

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

Din Betania spre Ghetsimani

Între toate câte Sfânta Scriptură pune pe inima noastră, nimic nu poate fi mai sublim ca suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu devenit Om. Nimic nu putem pune alături de acestea. Simțim că este un teren sfânt și ne scoatem încălțămintea de pe picioare; dar în nici un alt domeniu nu lipsește deseori așa multă înțelegere, ca în acest domeniu.

Ne putem mira, că acelora care L-au urmat în timpul acela le-a mers la fel? „Ei n-au înțeles nimic din aceste lucruri și cuvântul acesta era ascuns pentru ei și nu înțelegeau cele spuse” (Luca 18.34; Marcu 9.32). Așa se spune într-o anumită ocazie, când Domnul a vestit ucenicilor Săi, că „tot ce a fost scris prin proroci despre Fiul Omului se va împlini” (Luca 18.31).

Și totuși, cât de exact le-a spus El aceasta! „Fiul Omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor condamna la moarte și-L vor da în mâinile păgânilor, Îl vor batjocori, Îl vor biciui, Îl vor scuipa și-L vor omorî” (Marcu 10.33,34). Cât de clar, cât de detaliat era aceasta! De trei ori El a vestit celor doisprezece „plecarea Lui, care avea să ajungă la împlinire în Ierusalim” (Luca 9.31).

Cu Matei 25, Marcu 13 și Luca 21 se încheie slujirea publică a Domnului, și în capitolele care urmează după acestea, Duhul Sfânt se dedică istoriei suferinței Sale, ultima perioadă, cea mai grea, a vieții Sale pe pământ.

În evanghelia după Ioan avem un element intermediar: învierea lui Lazăr și evenimentele legate de aceasta. Slujirea publică a Domnului s-a încheiat acolo deja în capitolul zece. În timp ce în consfăturile secrete ale marilor preoți și bătrânilor a fost luată hotărârea definitivă „să-L prindă și să-L omoare”, El vestește, după ce El „a terminat toate cuvântările acestea”, ucenicilor Săi pentru ultima dată, ce urma să aibă loc în curând: „Știți că după două zile vor avea loc Paștele și Fiul Omului va fi dat să fie răstignit” (Matei 26.1-5,14-16; Marcu 14.1-2,10-11; Luca 22.1-6; Ioan 11-45-57).

L-au înțeles ei acum? Au priceput ei în totalitate ce va veni acum asupra lor sau mai degrabă asupra Domnului lor preaiubit? După tot ce auzim sau vedem, noi trebuie să răspundem negativ la această întrebare. A fost rezervat unei femei să exprime cum se cuvine sentimentele de drept față de Domnul. Ca să ne arate aceasta, Duhul Sfânt ne conduce câteva zile înapoi, la acel ospăț în casa lui Simon leprosul, unde cei trei frați și surori din Betania erau adunați încă o dată în jurul Domnului lor. (Matei 26.6-13; Marcu 14.3-9; Ioan 12.1-8). Vedem aici pe Maria, care de fiecare dată, când ea este amintită, o găsim la picioarele lui Isus (Luca 10.39; Ioan 11.32; 12.3), pentru a treia oară și ultima dată, exprimând dăruirea deplină a inimii: ea unge pe Domnul cu „un parfum foarte scump” (Matei 26.7) și șterge picioarele Sale, stând în praf, cu podoaba femeii, cu părul ei. „Și casa s-a umplut de mirosul parfumului.” Ce acțiune unică a avut loc acolo, plină de înțelegere! Ea era expresia compasiunii și înțelegerii plină de dragoste, chiar dacă alții vorbesc despre „risipă” (Matei 26.8).

Din Betania spre Ghetsimani

Maria a ales atunci „partea cea bună”, prin aceea că ea „a ascultat cuvintele Sale”; și astfel ea a fost acum cea mai capabilă – presimțind mai dinainte – să se așeze în situația Domnului ei. Ea a simțit cel mai clar, mai mult decât toți ceilalți, cum norii întunecați ai urii și vrăjmașiei se strângeau tot mai amenințători deasupra capului Lui, și de aceea dorința ei era să-I dovedească compasiunea și simpatia ei. Dar ce putea face ea, femeia slabă și probabil săracă? Ea ia ce are mai bun, sparge vasul prețios, și varsă conținutul mult mai prețios pe capul și picioarele Domnului. (Marcu 14.3)¹ Prin aceasta ea Îl onorează așa cum se cuvenea Împăratului lui Israel, Robului lui Dumnezeu și „unicului Fiu din partea Tatălui” (Ioan 1.14), care era pe cale „prin Duhul cel veșnic să Se aducă pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu” (Evrei 9.14). „Dacă a turnat acest parfum pe trupul Meu, ea a făcut lucrul acesta în vederea îngropării Mele.”²

Această interpretare o dă Domnul Însuși, prin aceea că Se așează ca intermediar între Maria și ucenicii lipsiți de înțelegere. Această acțiune corespundea inimii ei. Domnul confirmă solemn, că ea nu va ajunge să fie uitată. Ce valoarea a avut această lucrare pentru inima Lui! Așa cum lui Ionatan, care în urmărirea fără odihnă a dușmanului de moarte a gustat în trecere din miere, „i s-au luminat ochii” (1 Samuel 14.27), tot așa Domnul a găsit aici o înviore, așa cum El în zilele suferinței Sale nu va mai avea parte încă o dată printr-un om.

Ziua sărbătorii, „ziua dintâi a sărbătorii Azimilor”, vine, și noi Îl vedem pe Domnul împreună cu cei doisprezece apostoli la sărbătoarea Paștelui: „Am dorit mult să mănânc Paștele acesta cu voi înainte de a suferi.” (Matei 26.17-20; Marcu 14.12-17; Luca 22.7-18) Înainte ca „Fiul Omului” și Moștenitorul tuturor lucrurilor să fie definitiv lepădat, înainte ca valurile dușmăniei să lovească din plin asupra capului Celui curat și nevinovat, dorința inimii Sale era să mai fie încă o dată împreună cu rămășița slabă din poporul Său pe terenul rânduiei divine model – înainte ca El, ca adevăratul Miel de Paști să-Și dea viața și sângele.

Dar chiar și peste această scenă plăcută cad umbre sumbre. Nu numai că trădătorul tocmit de mării preoți este făcut cunoscut și, plin de planul lui îngrozitor, iese afară în noaptea întunecoasă – ci noi auzim și despre ceartă între ucenici, „cine dintre ei ar fi cel mai mare”, și Simon Petru, mult departe de a fi „gata să meargă chiar și în închisoare și la moarte” împreună cu El, tăgăduiește de trei ori pe Domnul Său. (Matei 26.21-35; Marcu 14.18-31; Luca 22.21-38; Ioan 13.18-38).

Însă Domnul, care a simțit toate acestea cu mult mai mult decât putem noi simți, nu S-a dat speriat înapoi: „fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13.1-17). El le-a arătat înainte de masă în acțiunea simbolică de spălare a picioarelor, că El va fi gata să vină în ajutorul alor Săi cu puterea curățitoare a Cuvântului Său. După masă El le încredințează o moștenire prețioasă. El știa cât de uituci suntem noi și cum scena cea mai impresionantă, pe care lumea a văzut-o vreodată, aceea a suferinței și morții Sale, deseori

¹ În evanghelia după Matei, care ne prezintă pe Mesia, și în evanghelia după Marcu, care ne prezintă pe Profetul, avem ungerea capului, în evanghelia după Ioan, care prezintă pe Domnul ca Fiul lui Dumnezeu, avem ungerea picioarelor. Înțelegem bine, că Luca nu ne relatează istoria acestei onorări, căci acolo avem pe Omul Isus Hristos, care umbla în smerenie pe pământ.

² În evanghelia după Marcu se spune: „Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare” (Marcu 14.8). Știm că celelalte femei au venit prea târziu în acest scop. (Luca 24.1-3).

Din Betania spre Ghetsimani

produce numai impresii mici în inimile alor Săi. De aceea El le-a dat Masa Sa: pâine și vin, trup și sânge despărțite, trupul dat la moarte pentru noi și sângele vărsat pentru noi, reprezintă pe Hristos mort pentru noi, care a glorificat în chip desăvârșit pe Tatăl și a satisfăcut pentru veșnicie pe Dumnezeu sfânt. „Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea!” (Luca 22.19) – Să nu producă această dorință a Domnului, pe care El a lăsat-o mai târziu să se repete din cer pentru ai Săi (1 Corinteni 11.23-25), un ecou călduros în inimile noastre?

O cântare de laudă răsună (Matei 26.30), după aceea ei ies afară în noapte: El „S-a dus, ca de obicei, spre Muntele Măslinilor” (Luca 22.39). Însă cuvintele, pe care El le rostește de data aceasta pentru ei, sunt cuvinte de despărțire: „Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14.1,27). El ar fi avut motiv să Se preocupe cu Sine Însuși, dar El mângâie, încurajează și învață pe ucenicii Săi. Înăuntru în casă „în odaia mare de sus” putea să fie ocazia pentru El să vorbească despre „multele locuințe din casa Tatălui” și despre drumul într-acolo. (Ioan 14.2) Acum sunt viile de pe panta văii Chedron, care Îl determină să vorbească despre relația intimă și gingașă a mlădițelor cu El, adevărata Viță. (Ioan 15.1-8). Însă ei coboară tot mai mult; înapoia lor rămâne cetatea sfântă. Crenelul Templului, care altădată strălucea și sclipea în lumina soarelui, dispare în întunericul nopții: acum El le vorbește despre faptul că ce este vechi a trecut pentru ei și acum va veni Mângâietorul, Duhul Sfânt, ca să-i „călăuzească în tot adevărul” și într-o relație nouă, unică în felul ei, cu Tatăl (Ioan 16.7-14).

După aceea El Își îndreaptă privirea spre cer într-o rugăciune impresionantă. El dă „înapoi” pe aceia pe care Tatăl I i-a dat Lui din lume, pentru ca El, Tatăl, să-i păzească până la țel într-o lume rea (Ioan 17); și El încheie – într-o vorbire pe care numai El, Fiul, avea dreptul față de Tatăl s-o facă – cu cuvintele prețioase, sublime: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea ...” (Ioan 17.24).

După ce Isus a spus acestea, El a plecat cu ucenicii Săi dincolo de pâraul Chedron, unde era o grădină, în care El a intrat (Matei 26.36-46; Marcu 14.32-42; Luca 22.39-46), El și ucenicii Lui. S-au ridicat probabil în El amintiri, cum cu mii de ani mai înainte un altul a trecut prin această vale adâncă și „a urcat Muntele Măslinilor” (2 Samuel 15.30), lepădat de poporul său ca și El, și plângând după ce a lăsat în urmă? Însă împăratul David a mers pe drumul acesta ca urmare a propriei lui vină grea; însă Fiul lui David, Domnul nostru, a mers pe el deoarece pentru El aici trebuia să înceapă drumul pe care El trebuia să meargă din cauza vinei și păcatelor străine. Căci aici, în întunericul nopții, „în care El a fost vândut”, în „locul cu numele Ghetsimani” i-a fost permis lui satan, care „a plecat de la El pentru un timp” (Luca 4.13), să se apropie a doua oară de El. Aici cădea umbra crucii pe drumul Său, aici Tatăl I-a dat paharul, pentru care venise aici pe pământ să-l bea – paharul amar al mâniei lui Dumnezeu în judecata dreaptă asupra păcatului. Acolo la cruce, în cele trei ore de întuneric, El trebuia să poarte „păcatele noastre în trupul Său” (1 Petru 2.24), El, „Cel care n-a cunoscut păcat” trebuia să fie „făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5.21). Putea să fie altfel, decât că sufletul Lui sfânt S-a îngrozit, atunci când satan I-a pus înaintea ochilor „plecarea Lui, care avea să ajungă la împlinire în Ierusalim”, în toată grozăvia ei?

Este Omul Isus Hristos, Cel care stă aici înaintea noastră, cu toate simțămintele divine desăvârșite ale dependenței și ascultării. Cu cât Se apropia mai mult de drumul care acum

Din Betania spre Ghetsimani

trebuia să ducă la împlinirea planurilor lui Dumnezeu, cu atât mai mult simțea ce Îl aștepta, cu atât mai mult „tulburarea și întristarea” (Marcu 14.33) mare umpleau inima Lui. El a zis ucenicilor: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine” (Matei 26.38): El ducea dorul de „compătimire” și „mângâiere” (Psalm 69.20) din partea lor, El avea dreptul la aceasta și totuși știa, că ei nu Îi vor da. Izvorul puterii Lui era exclusiv acolo sus, la Tatăl Său.

El pătrunde încet, ca și ezitând, în adâncimea grădinii; la început ia cu Sine trei din ucenicii Lui cei mai apropiați, pentru ca apoi să se despartă și de ei. „Apoi S-a depărat de ei ca la o aruncătură de piatră” (Luca 22.41), și acolo, în despărțire totală, „a îngenuncheat”, „S-a aruncat la pământ” (Marcu 14.35), da, „a căzut cu fața la pământ” (Matei 26.39). Acolo El a adus „rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L scape din moarte” (Evrei 5.7). Și așa cum pe tot drumul Lui – cu excepția celor trei ore de întuneric de pe cruce – cerul era deschis deasupra Lui și „îngerii lui Dumnezeu se suiau și se coborau peste Fiul Omului” (Ioan 1.51), tot așa și aici: „s-a arătat un înger din cer, întărindu-L” (Luca 22.43). Acolo El era „în luptă grea”, în rugăciune care devenea tot „mai fierbinte”; „Și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ” (Luca 22.44).

Și mai impresionante sunt puținele cuvinte ale rugăciunii, care ne-au fost transmise de Duhul Sfânt. – Nu era o altă cale? „Se ruga ca, dacă este cu putință, să treacă de la El ceasul acela” (Marcu 14.35). Nu Îi era Lui, Tatălui, totul posibil? „Ava, Tată” – este singura dată că noi auzim din gura Domnului această cea mai intimă adresare – „Ava, Tată, Ție toate lucrurile Îți sunt cu putință; depărtează de la Mine paharul acesta!” (Marcu 14.36) „Tatăl Meu, dacă este cu putință, să treacă de la Mine paharul acesta!” (Matei 26.39) Dar nimeni nu știa așa de bine ca El, că tocmai aceasta nu Îi era posibil Tatălui, dacă El voia că creeze o cale pentru mântuirea păcătosului și să împlinească planul Său veșnic. De aceea El a adăugat cuvântul celei mai profunde dependențe și supuneri: „Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu!” – „Tatăl Meu, dacă nu se poate să treacă paharul acesta fără să-l beau, făcă-Se voia Ta!” (Matei 26.42) Și aici, singura dată când voința Sa stătea față în față cu voința Tatălui, El S-a supus și a fost „ascultat din pricina evlaviei Lui” (Evrei 5.7). El a ieșit biruitor din lupta înverșunată. În timp ce ucenicii Lui erau „adormiți de întristare” (Luca 22.45), El S-a sculat de la rugăciune și cu liniște desăvârșită a mers pe drum, pentru ca acum să golească complet paharul, pe care îl luase din mâna Tatălui, până la sfârșitul tragic.